

В. В. Олійник
асп. 2 року навчання
спеціальність «Менеджмент»
Науковий керівник: д. е. н., проф. Е. А. Кузнєцов

ФАКТОРИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ УПРАВЛІНСЬКОГО КАПІТАЛУ

Сучасні процеси розвитку інноваційного суспільства визначають об'єктивну необхідність якісного формування професійної системи менеджменту для створення механізмів управлінського супроводу процесів четвертої промислової революції Індустрія 4.0. Характеристика якісного розвитку професійної системи менеджменту проходить у контексті процесу капіталізації інтелектуальних

людських ресурсів у форматі інтелектуального, управлінського, емоційного, соціокультурного капіталів. Потрібно зазначити, що провідну роль тут відіграє саме управлінський капітал, який визначає повною мірою можливості якісного розвитку всього спектру процесу капіталізації інтелектуальних людських ресурсів.

Отже, конкурентоспроможність професійної системи менеджменту визначається якістю формування менеджерського (управлінського) капіталу й розвитком факторів, які будуть забезпечувати його конкурентоспроможність не тільки на регіональному й національному рівнях, але, що особливо є важливим, на міжнародному рівні. Розглянемо більш конкретно базові фактори, які створюють процесні умови для забезпечення конкурентоспроможності управлінського капіталу в Україні.

Перший фактор. Необхідно мотиваційно запуснути системні процеси професіоналізації управлінської діяльності [1, с. 30–39]. Проведення дискусій по окремим питанням розвитку професіоналізації менеджменту не може заперечувати практичні кроки щодо впровадження критеріїв і показників результативної якості діючих кадрів менеджменту всіх рівнів і напрямків діяльності. Важливо довести до суспільства сучасну необхідність процесу професіоналізації управлінської діяльності, щоб у результаті професіоналізації менеджменту стала вищою потребою людей, які прагнуть реально збудувати розвинуті форми інноваційного суспільства й забезпечити певний цивілізаційний рівень життя якомога більшої кількості людей. Справжній інноваційний розвиток суспільства сьогодні не є можливим без системи професійного менеджменту високого ґатунку, а саме – якісного професійного рівня управлінського капіталу.

Другий фактор. Важливим аспектом тут є створення умов для формування інтегральності управлінського капіталу. На думку проф. Е. Кузнецова, який досліджує процеси професіоналізації менеджменту, важливо зазначити, що інтегральна якість управлінського капіталу формується в процесі адаптивної взаємодії ефективності (професійний потенціал менеджера) і результативності (практичного досягнення поставлених цілей). Водночас результативність є важливішою за ефективність у системі управлінської діяльності, але її досягти неможливо без спеціальної менеджерської підготовки управлінських кадрів [1, с. 39–41]. Досить

важливо забезпечити впровадження системних механізмів адаптаційної взаємодії ефективності та результативності управлінської праці. Потрібно переглянути процеси розвитку менеджмент-освіти й адаптаційного професійного навчання діючих кадрів менеджменту з позицій насамперед їх інноваційної складової. Також важливо змінити змістовну частину цієї підготовки і визначити стратегічні орієнтири досягнення необхідної результативності.

Третій фактор. Менеджерська наука має отримати статус фундаментальної науки, але цей статус має ґрунтуватися на дійсно фундаментальних основах саме управлінських наукових дослідженнях. Управлінські інновації мають не тільки зрівнятися по статусу з технологічними інноваціями, а бути пріоритетними, оскільки саме професійний менеджмент формує стратегію технологічного розвитку інноваційного суспільства. Якщо наука і практика професійного менеджменту не розглядає цей напрямок розвитку, то абсолютно точно виникне питання щодо необхідності існування самого менеджменту і його практичного використання. Наукові фундаментальні дослідження менеджменту формують змістовне наповнення програм професійного навчання управлінських кадрів і забезпечують стратегічні позиції їх практичної діяльності.

Четвертий фактор. Забезпечення розвитку процесу взаємодії науки, аналітики (управлінського консалтингу) і практики менеджменту, особливо на стадіях органічного синтезу та інтегральності [2, с. 136]. Системність цього процесу створюється діями всіх його учасників, а результативність – позитивною динамікою управлінських біфуркацій, що стає особливістю сучасного інноваційного розвитку суспільства. Зменшення періодів управлінської біфуркації формує якість інноваційного процесу з позицій розвитку науки, аналітики і практики менеджменту.

П'ятий фактор. Створюючи середовище інноваційного розвитку факторів конкурентоспроможності управлінського капіталу, держава і суспільство мусять розуміти складність ситуації, яка характеризується, в першу чергу, рівнем розвитку соціокультурних компонентів цього процесу. Саме соціокультурні фактори розвитку суспільства визначають дієвість державної політики в системі реформаторської діяльності для формування механізму соціально-економічного зростання [3, с. 78].

Соціокультурні фактори інноваційного розвитку формують якість управлінського капіталу, визначають його національні особливості, удосконалюють традиції його результативного використання, створюють умови процесу позитивного і якісного створення управлінської еліти.

Список використаної літератури

1. Кузнєцов Е. А. Концепти інтегральної якості професійної системи менеджменту : майстер-клас; матеріали науково-методологічного семінару. Одеса : Фенікс, 2020. 114 с.
2. Кузнєцов Е. А. Методологія професіоналізації управлінської діяльності в Україні : монографія. Херсон : ОЛДІ ПЛЮС, 2017. 382 с.
3. Морган Дж. Лідер майбутнього. 9 навичок та ідей, що зроблять вас успішними в наступні 10 років. Х. : Віват, 2022. 320 с.